

Свято писаніе само обажда,
Съ чувства, разумъ и вси прилики.

Дарби си кат' употрѣблява,
Живота свой разхубавява:
Живѣй охално и Бога слави,
Разумъ му цѣвти, свободно борави.

Нъ увы! тѣжко имъ и горко бѣдни!
Коиъ е отнета Божята правда!
Стенятъ несчастно подъ чърна сѣдба,
Горко сѣ плачевни тѣхнити дни!

Кръвникъ - злодѣй въ мракъ ги държи;
Кат' скотове въ робство горко тѣ лѣжатъ,
Несносный яремъ безтидно тѣ влачатъ, —
Безъ и самый имъ животъ той да пощади!

(ЖИВА РАЗДЯЛА)

Ти жестока о! неправдо!
Грозно нагна ти одавно
Родина ми мила драга:
Отпѣди мя ти веднага!

да ся рядко онѣя, които не познаватъ първото начало на тая дума и побългареното нейно значеніе: на мѣсто емигрантъ, — хѣшъ, на мѣсто емиграція, — хѣшинство, на мѣсто емигранство — хѣшуваніе. А има много, които ся зѣли въ зла смислъ святата тая дума; — само по себе, тя си е благородна честна и чиста, затова трябва да ѝ уважаваме, както и нейните притѣжатели достойни и многострадални!